

2. W przypadkach, gdy natychmiastowy wykup maszyny jest wskazany w interesie publicznym lub w wyjątkowo ważnym interesie wykonawcy, należy w orzeczeniu o wykupie postanowić, że wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania orzeczenia.

3. Orzeczenie o wykupie doręcza się wykonawcy oraz właścicielowi maszyny, posiadaczowi lub dzierżycielowi.

§ 8. 1. Obowiązana do wydania maszyny jest osoba wskazana w orzeczeniu lub inna osoba, która uzyskała posiadanie (dzierżenie) maszyny po terminie rejestracji bez zezwolenia władzy rejestracyjnej.

2. Uprawnioną do otrzymania odszkodowania jest osoba, która wykazała prawo własności maszyny. W przypadku, gdy władza orzekająca uzna, że prawo własności maszyny nie zostało wykazane, zamieści w orzeczeniu postanowienie, iż wypłata odszkodowania nastąpi na rzecz osoby, która przedstawi orzeczenie sądowe, stwierdzające jej prawo własności do maszyny w chwili wykupu.

§ 9. 1. W przypadkach, gdy przedmiot wykupu został nabyty po dniu 9 maja 1945 r. od jednostek wymienionych w § 3 ust. 1, wysokość odszkodowania ustala się na podstawie ceny nabycia, z uwzględnieniem udowodnionych nakładów oraz stopnia zużycia i istniejących braków.

2. W pozostałych przypadkach wysokość odszkodowania określa się w oparciu o wartość przedmiotu wykupu w obecnym stanie według cen obowiązujących w dniu 1 września 1939 r., z uwzględnieniem jego wydajności i przydatności w obecnych warunkach produkcyjnych.

§ 10. 1. Wysokość odszkodowania ustala władza po zasięgnięciu — w razie potrzeby — opinii dwóch rzeczoznawców co do okoliczności wymienionych w § 9.

2. Koszty związane z powołaniem rzeczoznawców pokrywa wykonawca.

3. Tryb powoływania rzeczoznawców, ich obowiązki oraz zasady ustalania ich wynagrodzenia określi zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 11. Władza, która orzekła o wykupie, ustali osobną decyzją wykonawcę uprawnionego do odbioru maszyny oraz ustali termin odbioru. O powyższej decyzji zawiadomiona zostanie osoba uprawniona do otrzymania odszkodowania ze wskazaniem banku, który dokona wypłaty.

§ 12. 1. W przypadku, gdy wniosek o wykup został zgłoszony przez dwóch lub więcej wykonawców, określenie wykonawcy uprawnionego do odbioru maszyny nastąpi po wskazaniu go przez:

- 1) władzę naczelną, jeśli współubiegający się wykonawcy podlegają tej samej władzy naczelnej,
- 2) Państwową Komisję Planowania Gospodarczego,

jeśli wykonawcy podlegają różnym władzom naczelnym i władze te nie doszły do porozumienia co do przyznania pierwszeństwa jednemu z wykonawców.

2. Władze wymienione w ust. 1 mogą uprawnienia swoje, dotyczące określenia wykonawcy uprawnionego do odbioru maszyny, przekazać w całości lub w części prezydium wojewódzkiej rady narodowej, jeżeli współubiegający się wykonawcy mają siedzibę na obszarze jednego województwa.

§ 13. Osoba uprawniona do odbioru odszkodowania obowiązana jest przedłożyć bankowi (§ 11):

- 1) ostateczne w toku instancji orzeczenie o wykupie maszyny,
- 2) dowód odbioru maszyny przez wykonawcę,
- 3) zaświadczenie organu finansowego, właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby uprawnionej, stwierdzające, iż nie zalega ona ze świadczeniami na rzecz Skarbu Państwa i instytucji publicznych, lub określające rodzaj i wysokość tych zobowiązań oraz bank i konta, na które powinny być przekazane.

§ 14. 1. Odszkodowanie po dokonaniu potrąceń z tytułu zaległości, o których mowa w § 13 pkt 3, płatne jest, jak następuje:

- 1) jeżeli kwota pozostałości nie przekracza zł 1.500,— w ciągu 60 dni od daty złożenia dowodów, o których mowa w § 13;
- 2) jeżeli kwota pozostałości przewyższa zł 1.500,— w ratach miesięcznych po zł 750,— z tym, że termin zapłaty pierwszej raty określa się, jak w pkt 1.

2. Minister Finansów ustali sposób i zasady pokrycia odszkodowania z rachunku wykonawcy.

§ 15. 1. Od orzeczenia prezydium wojewódzkiej rady narodowej o wykupie maszyny służy stronom prawo odwołania do Prezesa Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości w ciągu dni 14 od daty doręczenia odpisu orzeczenia. Odwołanie wnosi się za pośrednictwem prezydium wojewódzkiej rady narodowej, które wydało orzeczenie.

2. Orzeczenie Prezesa Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości jest ostateczne.

§ 16. W przypadkach dotyczących postępowania, a nie uregulowanych niniejszym rozporządzeniem, stosuje się przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341 wraz z późniejszymi zmianami).

§ 17. Wykonanie rozporządzenia porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego oraz wszystkim ministrom.

§ 18. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 8 marca 1951 r.

w sprawie trybu ujawniania w księgach wieczystych i właściwych rejestrach przejścia na własność Skarbu Państwa majątku zniesionych izb przemysłowo-handlowych.

Na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o Centralnym Urzędzie Drobnej Wytwórczości (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 104) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przejście na własność Skarbu Państwa poszczególnych przedmiotów majątku zniesionych izb przemysłowo-handlowych stosownie do art. 9 ust. 4

ustawy z dnia 7 marca 1950 r. o Centralnym Urzędzie Drobnej Wytwórczości (Dz. U. R. P. Nr 10, poz. 104) będzie ujawnione w księgach wieczystych i innych właściwych rejestrach na podstawie zaświadczenia Prezesa Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości.

2. Zaświadczenie powinno zawierać dokładne oznaczenie przedmiotu majątku oraz stwierdzenie, że prawo do niego przeszło na rzecz Skarbu Państwa na zasadzie, wymienionej w ust. 1.

§ 2. Uprawnionym do składania wniosków o ujawnienie w księgach wieczystych i innych właściwych rejestrach przejścia własności nieruchomości i innych praw na rzecz Skarbu Państwa jest Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

157

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 2 marca 1951 r.

w sprawie terminów składania egzaminów dyplomowych na oddziałach stomatologicznych akademii medycznych.

Na podstawie art. 16 i 75 dekretu z dnia 28 października 1947 r. o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 415) zarządza się, co następuje:

§ 1. Osoby, które na oddziałach (wydziałach, studiach) stomatologicznych szkół akademickich bądź w Akademii Stomatologicznej w Warszawie uzyskały przed dniem 1 stycznia 1951 r. zaliczenie czterech lat studiów, obowiązane są złożyć wszystkie egzaminy, wymagane dla uzyskania dyplomu lekarza dentysty, w terminie do dnia 30 czerwca 1951 r.

§ 2. Osoby wymienione w § 1, które nie złożą w terminie wszystkich egzaminów, tracą prawo do uzyskania dyplomu.

§ 3. Minister Zdrowia może w indywidualnych, uzasadnionych przypadkach ustalić termin złożenia wszystkich egzaminów późniejszy niż określony w § 1; w tych przypadkach Minister Zdrowia może zobowiązać zainteresowanego do powtórnego złożenia niektórych egzaminów dotychczas już złożonych.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: J. Sztachelski

158

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 8 marca 1951 r.

zmieniające rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych o konserwowaniu artykułów żywności.

Na podstawie art. 8 pkt a) i c) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o dozorcze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr 36, poz. 343, z 1934 r. Nr 110, poz. 977, z 1939 r. Nr 54, poz. 342, z 1946 r. Nr 5, poz. 44 i z 1949 r. Nr 42, poz. 311) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 czerwca 1931 r., wydanym w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, o konserwowaniu

„ 6) estry etylowy i propylowy kwasu paraoksybenzoesowego

„ „ „ „ „
„ „ „ „ „
„ „ „ „ „

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

artykułów żywności (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr 68, poz. 559, z 1932 r. Nr 36, poz. 373, z 1934 r. Nr 61, poz. 521, z 1939 r. Nr 63, poz. 422 i z 1949 r. Nr 40, poz. 289) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 4 pkt 2 po wyrazach „kwas benzoowy i jego sole“ dodaje się:

„oraz estry etylowy i propylowy kwasu paraoksybenzoesowego“;

2) w § 5 dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

przetwory owocowe i	
warzywne	0,1 g na 100 g produktu
margaryna	0,1 g na 100 g produktu
konserwy rybne	0,1 g na 100 g produktu
żelatyna do wyrobu	
sztucznych jelit	0,2 g na 100 g produktu“.

Minister Zdrowia: J. Sztachelski

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów.

Redakcja: Prezydium Rady Ministrów — Biuro Prac Ustawodawczych, Warszawa, ul. Krakowskie Przedm. 46/48.
Administracja: Administracja Wydawnictw P. R. M. ul. Bracka 20.